

HỒI THỨ CHÍN MƯỜI BA

CHỮA NGƯỜI KHÔNG KHỎI TỰ GIẾT MÌNH

Lúc Bình Nhất Chỉ nói câu này, tiên sinh lộ vẻ không hài lòng, giả tử bệnh nhân của tiên sinh là người khác chứ không phải Lệnh Hồ Xung thì không chừng tiên sinh đã tát cho một phát, hay ít ra cũng nặng lời thóa mạ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Lời chỉ giáo của tiên bối rất đúng!

Bình Nhất Chỉ nói:

- Nguyên một chuyện mất máu còn khá, vì cái đó không khó chữa lắm. Đàng này công tử lại hòa mình với bọn Ngũ độc giáo ở Vân Nam và uống thứ rượu thuốc "Ngũ tiên đại bổ" của chúng.

Lệnh Hồ Xung ngắt lời:

- "Ngũ tiên đại bổ" ư?

Bình Nhất Chỉ đáp:

- Thứ rượu thuốc "Ngũ tiên đại bổ" này đã được cất theo một phương pháp bí truyền của giáo tổ Ngũ độc giáo có ngâm năm thứ trùng độc và là một thứ rượu kỳ trân của họ. Theo lời đồn thì mỗi con trùng đó phải bồi dưỡng mấy chục năm mới thành. Ngoài ra trong rượu còn có mấy chục thứ kỳ hoa dị thảo để sinh khắc chế hóa lẫn nhau.

Người uống rượu thuốc này tránh được bách bệnh mà các chất độc cũng không xâm nhập vào được. Nó còn tăng thêm công lực mười năm. Thật là một thứ rượu bổ rất thần kỳ hiện nay. Lão phu hâm mộ lâu ngày hận mình chưa được thấy qua. Lam Phượng Hoàng là cô gái giữ mình như ngọc trắng. Trước nay thị không giao thiệp với bất luận một chàng trai nào. Thế mà thị lại đem thứ rượu thuốc trân quý vô giá này cho công tử uống. Hỡi ôi! Một chàng phong lưu thiếu niên đi tới đâu là xây tình lưu luyến tới đó! Ai có ngờ đâu lại là một chuyện rước lấy tai hại.

Lệnh Hồ Xung nhăn nhó gượng cười nói:

- Lam giáo chủ cùng văn bối mới gặp nhau một lần lúc thuyền trên sông Hoàng Hà. Văn bối được giáo chủ lấy ngũ tiên được tửu tặng cho. Ngoài ra... ngoài ra không có chuyện chàng mòng dây dưa nào khác.

Bình Nhất Chỉ lớn tiếng hỏi:

- Nếu không có chuyện dây dưa thì sao Liễu Diệp Kiếm Giang Phi Hồng phái Điểm Thương ở Vân Nam đâm kiếm tự sát?

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi la lên:

- Giang Phi Hồng tiên bối ư? Văn bối nghe nói kiếm pháp của lão nhân gia cực kỳ linh động. Lão gia là một tay hảo thủ kiệt xuất gần đây của phái Điểm Thương. Tại sao lão gia lại tự sát? Cái đó... cái đó...

Bình Nhất Chỉ đáp:

- Chính công tử làm chết y đó!

Lệnh Hồ Xung lại càng kinh hãi áp ứng:

- Văn bối cùng Giang tiên bối vốn không quen biết. Làm sao...

Bình Nhất Chỉ ngắt lời:

- Chính mắt lão phu trông thấy chẳng lẽ còn giả được ư? Giang Phi Hồng chính là một trong bảy tay đại cao thủ đã chịu lời mời của lão phu. Y muốn đến để cứu công tử. Thế mà trong bảy người lại chỉ có sáu người đến? Chẳng lẽ Bình Nhất Chỉ này đã mời người ta đến giúp giùm trong lúc nguy nan mà người ta không nể mặt chịu đến đây chăng? Có lý nào thế được? Chỉ vì Giang Phi Hồng chết rồi mới thiếu một người công tử có biết không? Công tử... công tử... mang ân trả oán. Thế mà lão phu phí tâm lực để tìm cách cứu mạng cho công tử. Mẹ cha nó! Thật là một thằng già hồ đồ.

Lệnh Hồ Xung thấy râu tóc Bình Nhất Chỉ dựng đứng cả lên vẻ mặt cực kỳ khích động chàng lảng lạng không dám nói gì.

Bình Nhất Chỉ ngừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Vụ này kể ra cũng không thể phiên trách công tử được. Mọi sự đều do con yêu nữ Lam Phượng Hoàng đòi bại gây nên. Giang Phi Hồng. Giang lão đệ cả kiếm pháp lẫn nội công đều đứng vào bậc nhất trong võ lâm. Con người y đã tuấn nhã lại là bạn của sát nhân danh y Bình Nhất Chỉ. Y say mê Lam Phượng Hoàng, ôm mối tương tư mười mấy năm. Y muốn lấy thị làm vợ thì có gì không xứng đáng? Chẳng ngờ con yêu nữ Lam Phượng Hoàng mở miệng cự tuyệt. Thị bảo đã là giáo chủ Ngũ tiên giáo quyết chẳng chịu lấy ai. Thì không lấy ai thì thôi, sao lại kêu công tử bằng đại ca? Thị là một cô gái Miêu ở Vân Nam. Hai chữ đại ca chỉ để gọi tình nhân. Người ngoài không hiểu nhưng Giang Phi Hồng đã ở Vân Nam sao lại không hiểu? Y vừa được nghe người trong Ngũ tiên giáo cho hay là giáo chủ bọn họ kêu công tử bằng đại ca. Y phần hận quá, đang đi đường liền đưa kiếm lên cửa cổ. Hỡi ơi! Lệnh Hồ công tử! Trong lòng công tử đã có ý trung nhân sao còn nhấp nháy Lam Phượng Hoàng? Nếu ý trung nhân của công tử mà biết vụ này tất còn là lăm chuyen! Người thiếu niên quen thói phong lưu thành tính mất rồi. Thật là không ổn.

Lệnh Hồ Xung không biết làm thế nào chỉ gượng cười ngời yên. Chàng nghĩ bụng:

- Mình buột miệng kêu Lam giáo chủ một tiếng "muội tử" ngờ đâu xảy ra tai vạ tày đình. Giang tiên bối kia vì chuyện đó mà tự vẫn khiến ta áy náy vô cùng. Lam giáo chủ truyền máu cho ta, tặng ta rượu bổ, tiểu sư muội cũng trông thấy. Đừng nói Lam giáo chủ với ta tuyệt không có tình ý trai gái, dù có đi chăng nữa thì tiểu sư muội trong lòng chỉ nghĩ đến tiểu Lâm tử, nàng có để ý gì đến ta mà bảo là sinh lăm chuyen?

Bình Nhất Chỉ lại nói:

- Lam Phượng Hoàng cho công tử uống rượu "Ngũ tiên đại bổ", dĩ nhiên là phải có tình nghĩa đặc biệt. Nhưng rượu đó uống vào là "Bổ còn thêm bổ" thành ra "hại càng thêm hại". Huống chi thứ rượu đó đã bổ vô cùng mà độc cũng hết chỗ nói. Trời ơi! Mẹ nó! Thế này thì nát bét đến năm bảy tầng!

Lệnh Hồ Xung nghe Bình Nhất Chỉ mắng nhiếc om sòm thì biết lão đang cơn thịnh nộ không chịu nghe lẽ phải, nhưng lại thấy lão sắc mặt lợt lạt, ngực thở phập phồng, tỏ ra rất quan tâm đến thương thế của mình thì lòng chàng rất áy náy, chàng nói:

- Bình tiên bối! Lam giáo chủ vì lòng tốt...

Bình Nhất Chỉ tức giận lớn tiếng:

- Lòng tốt! Lòng tốt! Hừ! Những hạng lang băm giết người trong thiên hạ cũng vì lòng tốt chẳng? Công tử có biết hàng ngày số người bị chết vì tụi lang băm còn nhiều hơn cả số người bị chết về đao kiếm trên chốn giang hồ không?

Lệnh Hồ Xung đáp cho xuôi chuyện:

- Có thể như vậy.

Bình Nhất Chỉ cãi:

- Còn có thể gì nữa? Đúng cả trăm phần trăm rồi. ả Lam Phượng Hoàng bất quá trong tay có vài bí phương tổ truyền, đã không hiểu y đạo, lại chẳng hay dược lý, thế mà cũng chữa người tâm bậy. Hiện giờ trong máu công tử đượm chất kịch độc, mà muốn nhất thời hóa giải là phải làm kích động bảy luồng chân khí, lão phu e rằng chỉ trong vòng 3 giờ là công tử phải uống mạng.

Lệnh Hồ Xung nghĩ thầm trong bụng:

- Trong máu mình có chất độc, không nhất định chỉ vì uống rượu ngũ tiên mà ra. Lam giáo chủ cùng bốn cô gái Miêu lại truyền máu của họ sang cho mình. Bọn người này ngày đêm hòa mình với chất kịch độc. Trong đồ ăn thức uống của họ có độc vật thì máu của họ dĩ nhiên phải độc. Nhưng họ ăn ở như vậy lâu ngày thành tập quán, nên họ không việc gì. Vụ này ta không nên cho Bình tiên bối hay để tiên sinh càng nổi đóa dữ hơn.

Chàng nghĩ vậy liền nói:

- Y đạo cùng dược lý là những món tinh vi rất ảo diệu, người thường hiểu thế nào được?

Bình Nhất Chỉ buông tiếng thở dài nói:

- Nếu chỉ uống lầm thuốc bổ rượu bổ thì lão phu có biện pháp trị được. Nhưng điều đại biến thứ ba này khiến lão phu đành chịu bó tay. Hối ôi! Mọi điều đều do chính công tử không ra gì mới tệ quá!

Lệnh Hồ Xung nói:

- Dạ! Mọi sự đều do tại hạ không ra gì...

Bình Nhất Chỉ nói:

- Mấy bữa nay sao công tử lại sinh lòng chán nản không muốn sống nữa? Công tử đã bị điều gì trọng đại làm cho phiền muộn? Lần trước ở Chu Tiên trấn, lão phu chẩn mạch cho công tử thấy thương thế tuy trầm trọng, bệnh trạng tuy kỳ dị, nhưng tâm mạch vẫn thịnh vượng, sinh cơ vẫn bông bột, mà bây giờ tuyệt không còn chút sinh cơ nào nữa là nghĩa làm sao?

Bình Nhất Chỉ hỏi câu này khiến cho Lệnh Hồ Xung bất giác động mỗi thương tâm.

Chàng nghĩ bụng:

- Sư phụ cùng sư nương đối với ta như tình cha mẹ. Tiểu sư muội ở liền với ta từ nhỏ đến lớn. Tình đầm ấm trước kia kể sao cho xiết! Không ngờ ngày nay cả ba người đó cũng đem lòng hoài nghi ta lấy cấp "Tịch Tà kiếm phổ", thế thì ta sống ở đời còn có chi là lạc thú?...

Bình Nhất Chỉ không chờ chàng trả lời, lại nói tiếp:

- Lão phu cầm mạch công tử lại nhận thấy có dính líu đến tình nghiệt. Thực ra đàn bà con gái trong thiên hạ ăn nói vô vị, diện mạo cũng đáng ghét. Hay hơn hết là xa lánh họ. Bằng không còn cách nào xa lánh thì phải cực lực nhẫn nại. Sao công tử lại nghĩ không thông, đối với họ ngày đêm thương nhớ? Như vậy thật chẳng ra gì.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Phu nhân của tiên sinh thì đúng là ăn nói vô vị, diện mạo đáng ghét, nhưng đàn bà con gái thiên hạ có phải ai cũng thế đâu? Tiên sinh đem tâm lý của mình phán xét hết thấy đàn bà con gái thiên hạ đều một loạt thì thật đáng tức cười!

Bình Nhất Chỉ lại nói:

- Vì thế.. Giang Phi Hồng, Giang lão đệ và công tử đều bị hãm vào trong vòng ma quái, không sao rút chân ra được.

Bình Nhất Chỉ nói tới đây Đào Hoa Tiên hai tay cầm hai bát rượu đi vào rạp nói:

- Trời ơi! Bình đại phụ trị mãi không được?

Bình Nhất Chỉ sa sầm nét mặt đáp:

- Trị không được mất rồi!

Đào Hoa Tiên sững sốt:

- Trị không được thì đại phụ làm sao bây giờ?

Hắn quay lại bảo Lệnh Hồ Xung:

- Chi bằng hãy ra uống rượu đã!

Lệnh Hồ Xung nói:

- Phải đấy!

Bình Nhất Chỉ tức giận quát lên:

- Không ra được!

Đào Hoa Tiên sợ giật bắn người, xoay mình chạy đi. Hai bát rượu đổ đầy vào người hắn.

Bình Nhất Chỉ nói:

- Lệnh Hồ công tử! Thương thế của công tử muốn chữa cho khỏi hẳn lão phu e rằng Đại La Kim Tiên cũng khó lòng làm nổi. Nhưng kéo dài thọ mạng vài tháng hay vài năm thì may ra có thể được. Có điều công tử phải nghe lời lão phu. Điều thứ nhất

là giới tửu. Điều thứ hai là dẹp lòng dục vọng, nhất định phải kiêng nữ sắc, chẳng những phải kiêng mà còn không được nghĩ đến. Điều thứ ba không được động võ với ai. Ba điều giới tửu, giới sắc, giới đấu mà thực hành được thì hoặc giả còn sống thêm được vài năm.

Lệnh Hồ Xung nghe nói bật lên một tràng cười rộ.

Bình Nhất Chỉ hỏi:

- Có gì đáng cười đâu?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Bậc đại trượng phu ở đời còn được thỏa chí. Đã cũ uống rượu, lại không được nghĩ tới gái. Hơn nữa bị người ta khinh mạn cũng không được trả đũa thì sống làm gì? Chết còn khoái hơn.

Bình Nhất Chỉ lớn tiếng hỏi:

- Lão phu nhất định yêu cầu công tử phải kiêng cử nếu lão phu không chữa khỏi bệnh cho công tử thì còn chi là thanh danh.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bình tiên bối! Hảo ý của Bình tiên bối khiến cho vãn bối cảm kích vô cùng! Nhưng con người sống chết có số mệnh. Y đạo tiên bối dù tinh thâm đến đâu cũng khó lòng cứu sống được kẻ nhất định phải chết. Tiên bối dù chữa vãn bối không khỏi cũng chẳng tổn hại gì đến thanh danh.

Một tiếng kệt cửa, một người khác ló đầu vào chính là Đào Căn Tiên. Hắn lớn tiếng hỏi:

- Lệnh Hồ Xung! Bệnh các hạ đã chữa khỏi chưa?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Bình đại phu y dược linh diệu. Quả nhiên chữa được cho tại hạ.

Đào Căn Tiên nói:

- Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu!

Hắn tiến lại nắm tay áo Lệnh Hồ Xung nói:

- Đi uống rượu đã! Đi uống rượu đã!

Lệnh Hồ Xung nhìn Bình Nhất Chỉ xá dài một cái nói:

- Đa tạ tiên bối đã phí tâm lực.

Bình Nhất Chỉ tay đáp lễ, miệng lẩm bẩm những gì không rõ.

Đào Căn Tiên nói:

- Ta đã bảo nhất định là chữa khỏi. Sát nhân danh y chữa được một người là lại giết một người. Nếu lão chữa không khỏi một người thì không biết lão làm sao? Thế mới thật là hồ đồ.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Đừng nói giỡn nữa!

Hai người dắt tay nhau chạy ra ngoài rạp.

Ngoài rạp, chỗ này một đám, chỗ kia một tốp, quần hào tụ tập uống rượu, dút lác.

Lệnh Hồ Xung đi qua mọi chỗ đều có người rót rượu đưa cho chàng, chàng đều uống cạn rồi nghĩ thầm trong bụng:

- Những người tụ tập trên Ngũ Bá Cương này dường như thanh danh hảo trên giang hồ, nhưng coi họ chân thật ngay thẳng, chẳng có chút gì trá ngụy. Mình đánh bạn với họ kể ra cũng khoái. Mình chẳng còn sống được mấy ngày thì cần gì phải giữ luật thanh qui của phái Hoa Sơn?

Bản tính chàng trước nay cần thủ lễ giáo, lúc này chàng nghĩ đại hạn tới nơi, nên chẳng coi lễ phép vào đâu nữa.

Quần hào đến Ngũ Bá Cương mục đích để xem phong tư chàng Lệnh Hồ Xung. Họ thấy chàng vui vẻ tự nhiên, thích hợp với bản tính họ nên họ đều vui mừng đồng thanh nói:

- Lệnh Hồ công tử quả nhiên hào khí ngất trời, khiến ai cũng phải thán phục.

Lệnh Hồ Xung uống liên miên đến mấy chục bát rượu, chàng chợt nhớ tới Bình Nhất Chỉ, liền rót một bát rượu lớn, miệng cất tiếng hát:

- Người đời phải hưởng hết thú vui....

Chàng tiến vào rạp nói:

- Bình tiên bối! Văn bối mời tiên bối một bát rượu.

Dưới ánh đèn nến lập lòe, Lệnh Hồ Xung thấy sắc mặt Bình Nhất Chỉ biến đổi rất nhiều, chàng giật mình kinh hãi, mười phần say đã tỉnh được ba. Chàng coi kỹ lại thì mái tóc đen của tiên sinh đột nhiên biến thành bạc phơ. Trên mặt đầy vết nhăn nheo. Mới trong mấy giờ mà tiên sinh già đi đến hai chục tuổi. Bỗng nghe tiên sinh lảm nhảm nói:

- Chữa khỏi một người là giết một người. Chữa không khỏi thì làm thế nào?

Lệnh Hồ Xung sủi bầu máu nóng lớn tiếng hỏi:

- Tiên bối hà tất phải bán khoán về điều đó?

Bình Nhất Chỉ đáp:

- Chữa người không khỏi thì lão phu phải tự giết mình. Nếu không sao gọi là Sát nhân danh y?

Đột nhiên tiên sinh đứng dậy, người loạng choạng, miệng học máu tươi ngã lăn xuống đất.

Lệnh Hồ Xung cả kinh vội lại đỡ nhưng tiên sinh đã tắt thở chết rồi, chàng ôm lấy người lão vào lòng, không biết làm thế nào cho phải. Bên tai vẫn nghe ngoài rạp tiếng người uống rượu đùa giỡn mỗi lúc một vang lên khiến lòng chàng không khỏi thê lương.

Đột nhiên một người len lén tiến vào khẽ gọi:

- Lệnh Hồ công tử!

Lệnh Hồ Xung nhìn ra thì là Tổ Thiên Thu. Chàng nói:

- Tổ tiên bối! Bình đại phu chết rồi!

Tổ Thiên Thu không để ý gì đến chuyện đó, lão hốt hoảng nói:

- Lệnh Hồ công tử! Lão phu đến cầu công tử một việc, nếu có ai hỏi thì công tử bảo chưa gặp qua Tổ Thiên Thu lần nào có được không?

Lệnh Hồ Xung sững sốt hỏi lại:

- Tại sao vậy?

Tổ Thiên Thu đáp:

- Chẳng tại sao cả... có điều... có điều xin chào công tử!

Nói xong lật đật đi ra.

Tổ Thiên Thu vừa ra khỏi lại có một người tiến vào. Chính là Tư Mã Đại. Y lại nhìn Lệnh Hồ Xung nói:

- Lệnh Hồ công tử! Tại hạ xin công tử một điều là nếu có người hỏi những ai tụ hội ở Ngũ Bá Cương thì công tử đừng nhắc tới tại hạ, tại hạ cảm kích vô cùng!

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Vâng! Nhưng tại sao vậy?

Tư Mã Đại con người cao lớn đột nhiên lộ vẻ ngây ngô sợ sệt không biết làm thế nào như đứa con nít sợ người đến bắt, hấn ấp úng:

- Cái đó ... cái đó...

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tại hạ đã không xứng đáng làm bạn với các hạ thì từ nay chẳng dám với cao.

Tư Mã Đại mặt xám ngắt quì xuống vừa lạy vừa nói:

- Công tử nói chi điều ấy làm cho tại hạ phải tổn thọ mất. Tại hạ xin công tử đừng nhắc tới chuyện Ngũ Bá Cương với ai là để người ta khỏi nổi giận. Vì công tử nghi ngờ nên tại hạ phải nói thật điều đó.

Lệnh Hồ Xung vội đỡ hấn dậy hỏi:

- Sao Tư Mã đảo chúa lại thi hành đại lễ như vậy? Tại sao đảo chúa đến Ngũ Bá Cương để gặp tại hạ mà khiến cho người ta tức giận? Người đó có điều chi thống hận tại hạ, thì để mình tại hạ giao thiệp với họ...

Tư Mã Đại xua tay lia lịa mỉm cười nói:

- Công tử càng nói càng đi vào chỗ trái ngược. Người này luyến ái công tử còn chưa được lý đầu lại "Thống hận". Tại hạ ăn nói lỗ mãng không biết thốt lời xin chàm tạm biệt công tử. Tại hạ đã kết bạn với công tử sau này công tử có điều gì sai khiến xin cứ truyền lệnh tới, dù nhảy vào đồng lửa cũng không dám từ chối. Nếu tại hạ chau mày ngần ngừ thì ông tổ 18 đời nhà tại hạ cũng chỉ là con rùa đen.

Hấn nói xong vỗ ngực "bôm bốp" rồi lại ra khỏi rạp.

Lệnh Hồ Xung rất lấy làm kỳ nghĩ bụng:

- Người này rất thành thực với mình, không có chỗ nào kha nghi. Nhưng sao y đến Ngũ Bá Cương một mình lại khiến cho người khác tức giận y chứ không giận mình nên người kia đối với mình quả nhiên rất tốt, thì những bạn hữu của mình họ cũng ưa thích mới phải.

Đột nhiên chàng nhớ ra điều gì, la thầm:

- à phải rồi! Chắc nhân vật này là bậc tiền bối chính phái. Lão gia thương yêu mình, nhưng không thích kết giao với bàng môn tả đạo. Thực ra Tư Mã Đại cũng là người thành thực, sảng khoái, chứ có điều gì không tốt đâu? Bỗng nghe ngoài rạp có tiếng người ho khẽ gọi:

- Lệnh Hồ công tử!

Lệnh Hồ Xung nghe rõ thanh âm Huỳnh Bá Lưu, liền đáp:

- Huỳnh bang chúa! xin mời vào đây!

Huỳnh Bá Lưu tiến vào rạp nói:

- Có mấy ông bạn nhờ tại hạ chuyển lời chào đến công tử, họ có việc gấp phải đi ngay, không kịp vào cáo từ xin công tử lượng thứ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bang chúa bất tất phải khách sáo.

Quả nhiên bên ngoài rạp tiếng huyền não bớt dần. Nhiều người đã bỏ đi.

Huỳnh Bá Lưu ấp úng nói:

- Việc này... chà! Thật là bọn tại hạ lỗ mãng! Số đông anh em một là động tính hiếu kỳ, hai là muốn tỏ dạ ân cần với công tử không ngờ người ta định giữ kín, không muốn phô trương câu chuyện, bọn tại hạ là người lỗ mãng chẳng ai hiểu gì. Lam giáo chủ là một vị cô nương họ Miêu. Vụ này...

Lệnh Hồ Xung nghe lão nói câu trước chẳng ăn nhập gì với câu sau, chàng không hiểu ra sao, liền vò đầu hỏi:

- Có phải Huỳnh bang chúa muốn tại hạ đừng nhắc tới việc Ngũ Bá Cương với ai không?

Huỳnh Bá Lưu cười khô khan mấy tiếng, vẻ mặt ra chiều bẽn lễn đáp:

- Người ta thì còn chống cãi được, chứ Huỳnh Bá Lưu này biết đổ cho ai? Bang Thiên Hà khoản đãi công tử trên Ngũ Bá Cương nhất định là phải thừa nhận rồi.

Lệnh Hồ Xung háng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Bang chúa mời tại hạ uống rượu, tại hạ chẳng thấy có điều chi là tội lỗi. Bậc đại trượng phu cứ thẳng thắn nhìn nhận việc mình làm. Sao lại chối cãi với chẳng chối cãi?

Huỳnh Bá Lưu liền cười nói:

- Công tử bất tất phải để tâm. Chà Huỳnh mỗ thật là ngu muội! Trước khi hành động lại không hỏi tẩu tẩu. Đã không hỏi tẩu tẩu phải hỏi khuê nữ thì đâu đến nỗi mắc

tội với người ta mà chính mình lại không hay. Chao ôi! Huỳnh mỗ thô lỗ song lấy vợ từ ngày 17 tuổi. Đáng buồn cho vợ Huỳnh mỗ chết sớm, nên mới chẳng hiểu tâm sự đàn bà xon gái nhà người ta chút nào.

Lệnh Hồ Xung nghĩ bụng:

- Không trách sư phụ mình bảo bọn họ là bần môn tả đạo. Té ra họ ăn nói lằng nhằng. Ai đòi họ thết rượu mình mà cần phải hỏi chị dâu cùng con gái bao giờ?

Huỳnh Bá Lưu lại nói:

- Bây giờ sự việc đã xảy ra rồi, thôi đành thế này vậy. Xin công tử nhận cho có quen biết Huỳnh mỗ, là bạn cố tri đã vài chục năm có được không? ồ không xong rồi! Công tử bảo đã kết bạn với Huỳnh mỗ mới tám chín năm thôi. Hồi công tử 17, 18 tuổi thường rượu chè cờ bạc với Huỳnh mỗ.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Ngày tại hạ lên tám đã đánh bạc và uống rượu với Huỳnh bang chúa. Bang chúa quên rồi ư? Thế chẳng phải chúng mình kết bạn với nhau hai chục năm rồi là gì?

© [HQD](#)